

1) Μικρὸς ἀσβός. 2) Μεταφ. ὁ δειλὸς καὶ συστελλόμενος.

ἀσβούνη τό, ἀμάρτ. ἀσβούνη Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβός.

Ἀσβός 1, ὁ ἰδ.

ἀσβούριστος ἐπίθ. ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 102.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σβουριστός < σβουρίζω.

Ὁ μὴ περιστρεφόμενος: Μιὰ... παρτίδα ἀπὸ λαιμάργους γλάρους... πέφτει μ' ἀστραπῆς γρηγοράδα σβουριστὴ καὶ κατακόρυφα πὰς τὸ νερὸ... καὶ ξαναφτερώνει ἀμέσως, μὰ ἀσβούριστὴ καὶ ξέκλωστη πγά.

ἀσεβασιά ἡ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σέβασσι.

Ἀσέβεια.

ἀσέβεια ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσέβεια.

Ἐλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἢ τὰ θεῖα: Αὐτὸ ποῦ εἶπες εἶναι ἀσέβεια. Συνών. ἀσεβασιά.

ἀσεβής ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πελοπν. (Λακων.) ἀσεβός Πόντ. (Τραπ.) ἄσεβος ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 127 Βωμ. 44 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσεβής. Οἱ τύπ. ἀσεβός, ἄσεβος μετεπλάσθησαν κατὰ τὰ εἰς -ος ἐπίθ., καθ' ἃ καὶ ἀκριβός καὶ ἀκριβός ἐκ τοῦ ἀκριβής κτ.

Ὁ μὴ σεβόμενος τοὺς γονεῖς, τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀνωτέρους ἢ τὸν Θεόν, ἀνίερους, ὑβριστὴς ἐνθ' ἄν.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀσεβής, δὲ σέβεται μήτε Θεὸ μήτε ἀνθρώπους λόγ. κοιν. || Φρ. Ἀλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν! (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης. Ἐπὶ βλασφημίου) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 353,3. || Παροιμ. Σ' τοῦν ἀσεβήδωνε τὸ χωρὶς τὸν Ἀλωνάρι βρέχει Λακων. Τ' ἀσεβοῦ τὸ βίον ὁ δάβολον τρώει ἀτο (ἐπὶ φιλαργύρου τοῦ ὁποίου τὰ χρήματα σπαταλῶνται ὑπὸ κακῶν κληρονόμων) Τραπ. || Γνωμ.

Ἀλλοιὰ τονε τὸν ἀσεβῆ κι ὁποῦ κοντά του στέκει Λεξ. Πρω. Δημητρ. || Ποίημ.

Καὶ μελανιάσουν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ κόλασι μανιάση κι ἀνοιξή γιὰ νὰ καταπιῇ τῶν ἀσεβῶν τὸ γένος

ΚΠαλαμ. Βωμ. 44

Καὶ μὲ τὸν ἄμγαλο γελοῦσαν | καὶ μὲ τὸν ἄσεβο φρενιάζαν ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 127.

ἀσεύρακος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀσεύρακος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σεύρακος.

Ὁ μὴ καταγόμενος ἀπὸ σεύραν, ὁ μὴ ἔχων εὐγενῆ καταγωγὴν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κι ἀνοίξαι τὸ δόλεμο | κι ἀνακατώθησα οἱ γενεές καὶ σεύρακοὶ κι ἀσεύρακοι

Μάν. Συνών. ἀσεύραστος, ἄσειρος 1, ἀσόγιαστος, ἄσογος, ἀσόιστος, κακόσειρος, ἀντίθ. καλόσειρος, σεύρακος.

ἀσεύραστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσεύραγος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεύραστος < σεύραζω.

Ἀσεύρακος, ὁ ἰδ.: Ἀσεύραγε! (ὑβρις πρὸς μὴ Νικλιάνον).

ἄσειρος ἐπίθ. Πελοπν. ἄσουρος Κάρπ. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σεύρα. Διὰ τὸν τύπ. ἄσουρος πβ. καὶ σουρώνω παρὰ τὸ σεύρωνω.

1) Ἀσεύρακος, ὁ ἰδ., Πελοπν. — Λεξ. Πρω.: Ἀφ' τοῦ αὐτόν, εἶναι ἄσειρος Πελοπν. Εἶσαι ἄσειρος καὶ τὸ σοὶ σου προκοπὴ δὲν κάνει αὐτόθ. 2) Ἰσχνός, ἀδύνατος, καχεκτικός, ἐπὶ ζώων, φυτῶν, καρπῶν ἐνθ' ἄν.: Πῆρα εἶνα γουρ'νάκι, ἀλλὰ εἶναι ἄσειρο Πελοπν. Ἀσουρο ἀρνι - κλῆμα Κάρπ. || Παροιμ.

Εἶναι κι ἄσουρος ἀρνός, | ἔχει καὶ πλατιέαν ὁραίαν (ἐπὶ τῶν κομπορρημονούντων) Κάρπ.

ἄσειστος ἐπίθ. Ζάκ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Γαζ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. — ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1, 137 Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 251 ΠΠαπαχριστοδ. ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 3, 13 ΔΣολωμ. 65 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 112 ἄσειχτος ΘΚληρονόμος ἐν Κρητ. Στοῖ 3, 126.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσειστος.

1) Ὁ μὴ σειόμενος ἢ σεισθεῖς, ἀκίνητος, ἀκλόνητος ἐνθ' ἄν.: Δεντρὰ ἄσειστα Τραπ. Ὁ Σταχτογιαννης ἦταν... ἄσειχτο κούτσουρο, βαρεῖοταν νὰ σηκωθῇ 'ς τὰ πόδια του ΘΚληρονόμος ἐνθ' ἄν. Ἐμειναν ἐκεῖ ἄσειστα, σκυφτὰ... καὶ τὰ πρὸ δειλὰ μάλιστα ἦταν ἔτοιμα νὰ τὸ βάλουν καὶ 'ς τὰ πόδια Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. Τὸ χῦμα ὁρμητικὸ φθάνοντας βρῖσκει ἐμπόδια νὰ περάσῃ γλήγορα τοῖς πέτρινες κολόννες ποῦ ἄσειστες ἀπὸ αἰῶνες τώρα βαστοῦν 'ς τίς μπόρες ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' ἦταν σὰν κόσμος ἄσειστος κι ἄγνωστος ποῦ δὲν ξέρει κανεὶς τί κρύβει μέσα του...

(ὁ κέδρος) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

... Σαπλωμένος 'ς τῆς σπηλαιᾶς τὴν ἄσειστη τῇ σκέπῃ

τὸ ναῦτη κλαίω ποῦ ζωντανὸ τὸ Χάρω ἐμπρός του βλέπει ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. βαρὺς, μέγας, ὑπέρογκος Πόντ. (Τραπ. κ.ά.): Ἀσειστον προῖκαν ἐδῶκαν ἀτεν οἱ γονεῖοι ἀτ'ς Τραπ.

ἀσέληνος ἐπίθ. Ἡπ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 38 'σέληνος Ἡπ. 'σέληνους Θεσσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σέληναῖο.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπετάλωσαν ἀκόμη, ἀδάμαστος: Ἄσμ.

Γύρεψε βόιδια 'ς τὸ ζυγὸ, 'γελάδια 'ς τὴν ἀγέλη, μούλες, φοράδες κι ἄλογα κι ἀσέληνο πουλάρι

Ἡπ.

... Ἀφέντη, καβαλλίκα

'ς τ' ἀσέληνο, προσέληνο, 'ς τὸ κάλλιο τὸ πουλάρι αὐτόθ.

Ἀφέντη, καβαλλίκιμι σὶ 'σέληνου μουλάρι

Θεσσ. — Ποιήμ.

Ἐσένα πρέπει, ἀφέντη μου, γιὰ νὰ καβαλλικεύῃς

τ' ἀσέληνο, προσέληνο, τὸ κάλλιο τὸ πουλάρι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

ἀσέλλωτα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσέλλωτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Χωρὶς σέλλαν, ἐφίππιον: Καβαλλικεύει ἀσέλλωτα. Μὴν καθίζης 'ς τὸ ἄλογο ἀσέλλωτα νὰ μὴ σὲ ρίξῃ.

ἀσέλλωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσέλλουτος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σελλωτός < σελλώνω.

1) Ὁ μὴ σελλωθεῖς ἢ ὁ μὴ φέρων σέλλαν, ἐφίππιον, ἐπὶ ὑποζυγίων σύννηθ.: Φοράδα ἀσέλλωτη. Ἀλογο ἀσέλλωτο σύννηθ. — Ὁ στρατὸς φριμάζει σὰν τ' αἶτι ποῦ θέλει νὰ τρέξῃ 'ς τὸ λιβάδι ἀσέλλωτο ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 105. Ράχι ἀσέλλωτη ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 58. 2) Ὁ μὴ συνηθίζων νὰ καθίζῃ, ἀλλ' ἰστάμενος πάντοτε ὀρθὸς Κρήτ.

ἀσενγάριστος ἐπίθ. Θήρ. Σαλαμ. ἀσινγάριστος Σῦμ. ἀσ'νάρ'στους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσ'νάρ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

